

Cinquanta anys del «Dioptria» entre amics

La nit del divendres 12 d'abril el Teatre Joventut de l'Hospitalet va gaudir d'un ple absolut per rebre la celebració dels 50 anys del disc 'Dioptria' de Pau Riba

Pau Riba amb amics | Juan Miguel Morales

Si el mític disc ja era en si una manera de trencar amb la societat grisa que li havia tocat viure de jove al cantautor actualment resident a Tiana, el recital del divendres 12 d'abril va ser una mena de festa particular compartida, gràcies a la producció de Meme March. Aquesta i Màrius Serra van engegar la nit llegint el text de presentació sobre aquell comiat discogràfic del 1969: "...me'n vaig i deixo aquesta covarda vella tan salvatge terra, me'n vaig i abandono aquesta pobra bruta dissortada pàtria, me'n vaig i m'acomio dels familiars i amics..."

Ja situats, els espectadors van ovacionar l'entrada del seu amic galàctic **Sisa**, que va cantar a capel·la "Al cantaire Pau Riba", després d'introduir aquella nit com la d'un fenomen astronòmic a punt de produir-se, davant l'arribada del cos celeste PRR (suposem que Pau Riba Romeva). Per a la "Simfonia núm. 3 (d'un temps d'uns botons)" va aparèixer un **Pau Riba** descalç cantant i tocant la guitarra, tot passejant-se enmig de la platea seguit per la patxanga devota de **Joan Garriga** (acordió), **Pepino Pascual** (saxo) i **Carles Belda** (acordió), tot fent que el passeig fos 'l'hòstia de bonic' per a un públic que es delia per filmar amb el mòbil un tros de moment.

Aquestes cinc dècades del *Dioptria* **Riba** no les entén per sacralitzar artísticament l'obra, sinó com a punt de partida de la vida que les cançons han pres després amb ell, o a través d'ell. És per aquest motiu que a l'espectacle hi tenia cabuda un moment desconcertant com el de tenir el seu amic *cyborg* Neil Harbisson llegint amb el seu *eyeborg* (l'antena que li surt del cap i per on sent

els colors perquè és incapaç de distingir-los amb la vista) la cara de **Pau Riba**, fent un retrat sonor que es traspassava a les notes que tocava un piano: un La sostingut per als ulls, un Mi per als llavis, un Fa sostingut per a la pell i un Mi agut per a la llengua.

El cos central del concert va ser de **Pau Riba** acompanyat dels seus amics musicals fidels **Mortimers**, amb qui va interpretar "Kithou", "Rosa d'abril (l'amor s'hi posa)" (amb la incorporació a la *troupe* de la cantant de **Coetus** Ana Rossi, que també viu a Tiana), "Taxista" (amb la participació a la flauta travessera de Noè Escolà) o "Ja s'ha mort la besàvia", la cançó més lapidària quant a masclisme d'una època passada: 'La besàvia morí blanca, sa pell ignora el sol, blanca ànima covarda sempre ha ignorat els colors', fent que els cors acolorits fossin els de **Mortimers**, molt vitals després del sermó inicial de **Riba**, deixant clar qui donava l'ofici en aquesta cerimònia i qui eren els feliços feligresos. La primera que el públic va corejar en condicions va ser "Cançó 7a en color" amb allò del 'Fixa't jo quin cap més verd, quina enveja, quina enveja!'.

Hi ha artistes més contemporanis de **Pau Riba** que han tingut trajectòries força paral·leles (amb poc més d'una dècada de diferència). Dues figures aplegades per homenatjar **Riba** durant la cançó "Simfonia núm. 2 (d'uns déus, d'uns homes)" van ser el poeta **Enric Casasses** (a qui li escau del tot el 'Pugeu a la barca, que naufragarem!') i el punki **Panotxa**, que va fer un recital de sonets embolcallats per la tralla sonora de **Mil Pesetas**.

Pau Riba amb Enric Casasses. Foto: Juan Miguel Morales

Com sempre quan es tracta de dates o cites assenyalades, **Riba** va voler incloure moments completament iconoclastes, com que uns **Herois de la Catalunya Interior** esbotzessin la melodia de "Noia de porcellana" amb el "Blue Monday" de **New Order**, mentre la senyora del darrere de qui escriu aquesta crònica deia al seu acompanyant "Espero que la canti ell...", cosa que se li va acomplir en els bisos, i de quina manera!

Abans, però, el xou es tancaria amb sis peces més: "Vostè (tu, tu mateixa)" amb els **Mú**; "Simfonia núm. 1 (d'una nit d'un matí de Nadal)" recitada pels poetes Núria Martínez Vernis i Oriol Saulea; la corejadíssima "L'home estàtic" amb **Pau Riba**, **Mortimers** i les percussions d'Anna Tobias (**Coetus**) i Acari Bertran; "Mareta bufona" amb canvis d'acompanyants amb Joana Bravo -filla del Cachas- i el cantautor Roger Benet; "Conxita" amb la veu potent del valencià Héctor Arnau (**Víctimas Civiles**), i el fi de festa amb l'"Helena, desenganya't", representada descalça per l'**Orchestra Fireluche**, cantant i en dansa, i el que va nomenar com a fan número u de **Pau Riba**, Oriol Prat (**Els Collons del Pare Rababa**).

Mentre part del públic encara taral·lejava la tornada d'"Helena, desenganya't" i altres es dirigien cap a les portes, va tornar a sortir **Pau Riba** aquest cop en solitari. Veu i guitarra, va cantar "Noia de porcellana" fent que passés un àngel pel talent de qui sap desplegar les pròpies lletres i melodies immenses amb ben pocs elements. Amb Mau Boada (**Esperit!**) va cantar a duet "Al matí just a trenc d'alba"; a "Donya Mixeires" es va trobar a faltar (per motius de salut) **Caïm Riba** i va sortir a la bateria el seu fill més jove, Lluïl Riba March, i per tancar, l'adaptació de **Rage Against the Machine** que lliga ben bé amb el *leit motiv* del *Dioptria* quan canta: 'sempre fas el que et diuen' i 'que et bombin, no faré el que em demanes'.

El concert, inclòs dins la programació del BarnaSants, era una de les grans cites del cinquantè aniversari de l'àlbum que Enderrock considera el millor disc de rock de la història de la música en català. La reedició del disc amb les cançons remastaritzades també s'inclou en aquest aniversari; l'ha editat el segell basc Munster Records i ja es troba a les botigues.

Pau Riba amb Mortimers. Foto: Juan Miguel Morales